

INGEZONDEN.

WILLEKEUR VAN EEN ZIEKENFONDSBESTUUR.

De directie van het Algemeen Mijnwerkersfonds van de Steenkolenmijnen in Limburg heeft goedgevonden Zuid-Limburg in te deelen in gebieden, wier inwoners, voor zoover zij fondslid zijn, aangewezen zijn op een bepaald ziekenhuis. Was het desbetreffende decreet van 25 Jan. j.l. met een hoeveelheid goeden wil nog te rijmen met het belang der patiënten en met de humaniteit in het algemeen, de fondsdirectie, door het uitblijven van critiek dierst geworden, heeft dezer dagen dien maatregel verscherpt in een mate, die de perken te buiten gaat. Thans is n.l. den behandelenden geneesheeren bevolen naar Heerlen te zenden patiënten uit dorpen, onmiddellijk onder den rook van Maastricht (Amby, Meerssen, enz.), wier inwoners in alles op die stad aangewezen zijn en nooit er over zouden denken zich in het veel verder verwijderde Heerlen te laten opnemen, wanneer zij daartoe niet „van hooger hand” werden gedwongen.

Bedenkt men, dat de verpleegprijzen in Maastricht aanmerkelijk lager zijn dan in Heerlen, dan treedt de willekeur, waarmee deze directie de belangen harer fondsleden negeert, nog schriller aan den dag.

Duidelijk blijkt hier, hoe, bij komende wettelijke regelingen, groote instellingen, in plaats van haar onafhankelijkheid volkomen geëerbiedigd te zien, waartoe de wetgever tot nu toe geneigd scheen, wel in de eerste plaats onder toezicht dienen te worden gesteld, omdat haar beheerders, door den omvang van hun werkkring en invloed, de meeste kans loopen bezocht te worden met aanvallen van cesarenwaan.

Maastricht,

16 Mei 1923.

A. H. J. HINTZEN.

Geneesheer-Directeur van Calvariënberg.

DE BRIEF UIT WEENEN.

Bij het lezen van dr. KOOPMAN's brief uit Weenen in het *Tijdschrift* van den 5den Mei, trof mij een onjuistheid, die ik meen te moeten tegenspreken.

Dr. KOOPMAN vindt, dat de organisatie van het „Congress für innere Medicin” door haar geïnspireerd was, omdat de Weeners geen plaatsen (tegen gereduceerde prijzen) voor de operavoorstelling konden krijgen, en de vreemdelingen, speciaal de Noordduitschers, wel. Het congres droeg daarom het wachtwoord „de Weeners overal buiten”. De eenvoudige toedracht der zaak is deze, dat de Weeners, die overigens zonder eenige inmenging van Noordduitsche zijde, dit gedeelte van het congres organiseerden, voor zich afstand deden van de in een beperkt aantal voorhanden plaatskaarten. Zij meenden, dat daarop de gasten, ook de Noordduitschers, het eerste recht hadden.

In het stuk komen nog beschouwingen voor, waarmee ik mij niet kan vereenigen. Ik geloof echter ook, dat het hier niet de plaats is, lange discussies te voeren over RICHARD STRAUSS. Dit zij aan meer bevoegde critici overgelaten.

Wanneer KOOPMAN voorts nog Hollandsche kaas in Weenen gekocht had, die hier minder kost dan in ons vaderland, zooals alle levensmiddelen, dan ware misschien de opmerking over de dure Weener prijzen achterwege gebleven.

Weenen, 17 Mei 1923.

L. J. DEL BAERE.

DE RIJKSVERZEKERINGSBANK EN ART. 99 I. W.

PFEIFFER verwondert zich er over, dat de Rijksverzekeringsbank tuberculoselijders, aan wie behandeling krachtens art. 99 I. W. is toegestaan, liever in sanatoria dan in eigen woning laat verplegen. Het verschil tusschen deze twee wijzen van behandeling is grooter dan PFEIFFER meent. Hij kan dit duidelijk uiteengezet vinden in het Verslag der Staatscommissie inzake de bestrijding van de tuberculose (bldz. 83—91).

Hellendoorn, 22 Mei 1923.

B. H. VOS.